

ת"פ 67189/03/19 - מדינת ישראל נגד ד.ס.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 67189-03-19 מדינת ישראל נ' ס'

לפני כבוד השופט רועי פרי
המאשימה: מדינת ישראל
באמצעות תביעות תל אביב
ע"י עו"ד רעות בן משה
נגד
הנאשם: ד.ס.
ע"י ב"כ עו"ד אלון שליכטר

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום **בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.**

2. למקרא עובדות כתב האישום עולה כי ביום 23.3.19, בסמוך לחצות הליל, שהתה המתלוננת במועדון "הדופלקס" בתל אביב. בין הנאשם למתלוננת לא הייתה כל היכרות מוקדמת עובר לאירוע.

באותן נסיבות, עת רקדה המתלוננת על רחבת הריקודים, נצמד אליה הנאשם ונגע בגבה. בתגובה, קראה המתלוננת לנאשם להתרחק ממנה והנאשם הנהן בשלילה עם ראשו וירק לעבר פניה. בשלב זה, ניגשה המתלוננת לבר ודיווחה על התקרית. לפתע, הנאשם שעקב אחריה עד הבר, תקף אותה שלא כדין במכת אגרוף לאפה.

כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלוננת חבלות בדמות דימום מהאף, נפיחות ניכרת על פני גשר האף, רגישות ניכרת במישוש, סטיית מחיצה לימין, סטייה קלה של ציר האף לשמאל והמטומות סביב ארובות עיניה.

3. לא נקשר הסדר עונשי בין הצדדים והנאשם נשלח לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן וחוו"ד הממונה על עבודות השירות.

4. **התובעת המלומדת,** הפנתה להצהרת המתלוננת (ת/1), בה מתארת בהרחבה את מצבה הנפשי לאחר קרות האירוע והנזק שנגרם לה מבחינת פיזית ונפשית, לצילומים ולתעודה הרפואית אודות החבלות (ת/2), (ת/3).

התובעת עמדה על נסיבות ביצוע העבירה, הערכים המוגנים והפגיעה בהם. התובעת הדגישה את חומרת העבירה לאור נסיבותיה ותוצאותיה. הפנתה לע"פ 1512/19 **עכאשי נ' מדינת ישראל (4.12.19)** שם קבע בית המשפט כי בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב לא רק בסוג העבירה, אלא גם

בנסיבות ביצועה. לאור הדברים, עתרה התובעת למתחם עונשי הולם שנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

לעניין קביעת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש, עמדה התובעת על עברו הנקי של הנאשם, נסיבותיו האישיות ומצבו הנפשי כפי שמתואר בתסקיר שירות המבחן. התובעת טענה כי אינה רואה בתסקיר כתסקיר שיקום, אלא תסקיר טיפולי בלבד. לאור הדברים, עתרה למקם את הנאשם בשליש התחתון של המתחם, לצד הטלת ענישה נלווית ופיצוי למתלוננת.

התביעה התנגדה לביטול הרשעתו של הנאשם, הן מבחינת העבירה בנסיבותיה והן לאור העדר פגיעה קונקרטית בעתידו המקצועי של הנאשם, שכן גם אם הנאשם משמש כיום סטודנט למשפטים, ההחלטה אם לקבלו לשורות הלשכה נתונה לשיקול דעת הלשכה - רע"פ 1746/18 פלחיימר נ' מדינת ישראל (26.4.18).

5. **הסנגור המלומד**, עשה ככל הניתן לטובת מרשו תוך שלימד עליו סנגוריה רהוטה.

הנאשם הודה בפתח משפטו ואף עובר לחקירה המשטרתית, שכן הודה בפני המאבטחים שבמקום, חסך בזמן שיפוטי. הנאשם בן 30 ללא עבר פלילי. בהתאם לחוו"ד הפסיכיאטרית שניתנה בעניינו נמצא הנאשם כשיר לעמוד לדין, אך מחוו"ד זו עולה מצבו הנפשי, המדובר באדם מוחלש, טען והטעים הסנגור, ששהה 16 ימים במעצר ממש, ולאחר מכן תקופה בתנאים מגבילים, מבלי שנרשמו לחובתו הפרות כלשהן.

הרקע לביצוע העבירה נעוץ בין היתר בשימוש באלכוהול, והנאשם נמנע כיום באופן מוחלט משתיית אלכוהול. הסנגור הפנה לתסקיר שירות המבחן ולנסיבות חייו של הנאשם, שגדל בחברה חרדית סגורה, בחר בדרך חיים ליברלית וחזר בשאלה. השתלב בלימודים, וכיום מסיים תואר באוניברסיטה העברית בסוציולוגיה ותקשורת, התקבל ללימודי משפטים באוניברסיטת תל אביב. ההגנה לא הקלה ראש במעשיו של הנאשם, עם זאת טענה כי אין להתעלם ממצבו הנפשי, העובדה כי הנאשם לא נטל את כדוריו במועד האירוע וצרך אלכוהול. הפנה לדוח פסיכוסוציאלי בעניין הנאשם (1/ס), לדו"ח הערכה (2/ס) ולחוו"ד הפסיכיאטרית שניתנה בעניינו - 3/ס.

לנאשם נכות רפואית בשיעור 50%, הפנה לאישורי לימודים (5/ס) ומסמך מאת עו"ס במושב יפרח המצביע על כך שמשפחתו הגרעינית של הנאשם מוכרת לרווחה משך שנים לאור קשיי תפקוד מצד ההורים וקשיים כלכליים שעברה המשפחה (6/ס).

ההגנה עתרה לביטול הרשעת הנאשם, לאור המסמכים השונים, הליך השיקום והמלצת שירות המבחן, כמו גם רצונו לעסוק כעו"ד.

6. **הנאשם בדברו האחרון**, הביע צער וחרטה עמוקה על מעשיו, טען כי נוטל אחריות מלאה על המעשים וכי החל בטיפול פרטי, כאשר כיום מצוי במחצית הדרך לשיקומו ובמצב אחר לגמרי מזה שהיה בעת ביצוע העבירה. עוד סיפר כי עתיד להתחיל טיפול במרפאה ייעודית בביה"ח תל השומר. כמו כן, הביע רצון להשתלבות בחברה באופן נורמטיבי, סיפר כי התחיל בלימודי משפטים ומעוניין לעסוק בעריכת דין בעתיד. משכך, ביקש לבטל את הרשעתו בפלילים.

דין והכרעה

7. על פי תיקון 113 לחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, אשר מכוון ליצירת יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.
- על בית המשפט, בקביעת מתחם העונש ההולם, להתייחס לנסיבות ביצוע העבירה, הערך המוגן שבבסיס העבירה ומידת הפגיעה בו, ובמדיניות הענישה הנוהגת.
8. נסיבות ביצוע העבירה מושא תיקנו מלמדות על תקיפה חמורה. כל חטאה של המתלוננת היה עת הגיעה למועדון לרקוד במסגרת מסיבת פורים. הנאשם נצמד אליה ונגע בגבה, ללא היכרות מוקדמת ביניהם, וזו קראה לעברו להתרחק, או-אז הנאשם מניד את ראשו בשלילה ויורק לפניה של המתלוננת. **מעשה מכוער ומשפיל.**
- המתלוננת ניגשה לבר לדווח על המקרה, והנאשם לא בחל במעשיו, עקב אחר המתלוננת ותקף אותה, במכת אגרוף לאפה.
- המדובר בחבלות של ממש ודי לעיין בתמונות שהוגשו (ת/2) כדי להיווכח עד כמה עוותו פניה של המתלוננת, בעטיה של החבלה באפה.
- המתלוננת פונתה לביה"ח וולפסון ונזקקה לטיפול רפואי (ת/3).
9. המדובר בפרץ אלימות, כלפי המתלוננת, שלא עשתה לנאשם דבר וחצי דבר, כל שביקשה שיתרחק ממנה. המדובר בחבלה של ממש, עם זאת אין המדובר בחבלה צמיתה.
10. עבירות התקיפה ובתוך כך עבירות התקיפה הגורמות חבלה של ממש, טומנות בחובן הגנה על ערכים מוגנים של שלמות הגוף והנפש ובתוך כך האוטונומיה של האדם שיוכל להלך באופן חופשי בכל מקום בארצנו ולבלות בה, זאת מבלי שיותקף או יפגע.
11. בית המשפט העליון שב וקבע כי יש להטיל ענישה הולמת על כל המעז להרים יד על זולתו, כאשר האלימות פשטה בחברתנו ונראה כי מכרסמת בה כל חלקה טובה.
- יפים בעניין זה דבריו של כבוד השופט ג'ובראן מבית המשפט העליון במסגרת ע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני (3.8.10)**: "**האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חירות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי משפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. חברתנו הפכה להיות חברה אלימה ותרומתו של בית המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים ... שישקפו ערכים של תגמול והרתעה...**".
12. לאחר ששמעתי ברוב קשב טיעוני הצדדים, לאור נסיבות ביצוע העבירה כמפורט מעלה, הנזק שנגרם, הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם, בהינתן מדיניות הפסיקה הנוהגת, מצאתי לקבוע **מתחם עונש הולם שנוע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-15 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד ענישה נלווית.**

ראו בין היתר: ת"פ 41843-05-16 מדינת ישראל נ' ריאשצ'ין (13.5.18) והפסיקה המרובה המצוטטת שם; ת.פ. 9241-10-15 מדינת ישראל נ' פיטר התייר (27.2.18); ת.פ.

13680-08-16 מדינת ישראל נ' טביבי ואח' (29.10.17); רע"פ 7734/12 מגידוב נ' מדינת ישראל (28.10.12); ע"פ (ב"ש) 11563-08-12 אוקראינצנקו נ' מדינת ישראל (20.2.13); ת"פ 48414-09-13 מדינת ישראל נ' פלוני (5.1.14).

מיקומו של הנאשם בתוך המתחם

13. הנאשם, בן 30, רווק, המתגורר במושב "אאאא". נעדר עבר פלילי, הודה בפתח משפטו וחסך בזמן שיפוטי ניכר, בזמנה של התביעה הכללית ובזמנם של עדי התביעה, ובכלל זה חסך בהעדת המתלוננת, שלנתון זה משקל לא מבוטל בתיקו.

14. לתיק הוגש תסקיר מאת שירות המבחן, הסוקר את נסיבות חייו, הבלתי פשוטות של הנאשם ונסיבותיו המשפחתיות, לרבות האירועים הטראומטיים שעבר הנאשם בילדותו, ולא אפרטם מפאת צנעת הפרט. משפחת הנאשם לוותה לאורך השנים על ידי מחלקת הרווחה במקום מגורם (ראו ס/6). הנאשם סובל ממצב נפשי והוכר כנכה מטעם המוסד לביטוח לאומי. אובחן כבעל הפרעת אישיות (ראו בנוסף ס/1, וחוו"ד פסיכיאטרית ס/3). נמצא כשיר דיונית ומהותית, עם זאת בעת האירוע עשה שימוש באלכוהול. החל טיפול פסיכולוגי פרטני ומלווה ע"י הדיור המוגן בו הינו שוהה (ראו ס/2).

הנאשם גדל למשפחה חרדית וחזר בשאלה. הנאשם סובל כאמור מהפרעת אישיות, הפרעת הסתגלות, וממצב נפשי לא פשוט. הנאשם למד תקשורת וסוציולוגיה באוניברסיטה העברית בירושלים ומשלים קורסים לשם סיום התואר. החל בלימודי תואר ראשון במשפטים באוניברסיטת תל אביב.

הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו. שירות המבחן ממליץ על רקע נטילת האחריות המלאה, הליך הטיפול והשיקום אותו עובר הנאשם והשתלבותו בלימודים אקדמיים, בתחום המשפטים, על מנת שלא לפגוע באפשרות שיעסוק בתחום זה בעתיד, להימנע מהרשעתו, והטלת צו מבחן למשך שנה.

לאור מצבו הנפשי של הנאשם סבור השירות כי יתקשה לעמוד בתנאים של צו של"צ ועל כן ממליץ להימנע מהטלת צו שכזה.

באשר לסוגיית אי הרשעה

15. מושכלות יסוד בדיני העונשין שלנו, כי משהוכח ביצועה של העבירה המיוחסת, יש להרשיע את הנאשם.

הכלל הינו הרשעה, בכל הנוגע לבגירים, והחריג הינו אי הרשעה.

ההלכה הפסוקה קבעה כי בית המשפט יפעיל את סמכותו להימנע מהרשעת מי שנמצא כי עבר עבירה, רק במקרים חריגים ויוצאי דופן בהם עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה שבעטייה של הרשעת נאשם

ספציפי, לבין תועלתה לאינטרס הציבורי - חברתי הכללי, ראו בין היתר:

ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337; ע"פ 9863/06 לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.07); ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685.

על פי ההלכה הפסוקה, הימנעות מהרשעה תתאפשר במקרים חריגים, בהתקיימותם והצטברותם, של שני תנאים מרכזיים.

הראשון, שההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, והשני שסוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על הרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים.

16. ער אני לנסיבותיו האישיות של הנאשם, למצבו הנפשי, ולמאמצי השיקום כמפורט בתסקיר שירות המבחן, עם זאת לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי לא ניתן בתיק זה, בהינתן העבירה בנסיבותיה לבטל את ההרשעה. הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בהלכה הפסוקה לעניין ביטול ההרשעה בפלילים.

מבחינת העבירה בנסיבותיה, המדובר בפרץ אלימות חמור עם מוטיבים של השפלה.

ללא כל היכרות מוקדמת, בין הנאשם למתלוננת, בשים לב שכל חטאה של המתלוננת שרקדה על רחבת הריקודים במועדון, באותה מסיבת פורים, נצמד אליה הנאשם ונוגע בגבה.

לאחר שמקבל הנאשם סירוב, בדמות בקשתה של המתלוננת כי יתרחק, ירק הנאשם בפניה. הנאשם לא עצר בכך, עקב אחר המתלוננת לבר, ולאחר שהתלוננה על מעשיו תקף אותה במכת אגרוף לאפה וגרם לה לחבלות של ממש.

עבירת אלימות שכזו אינה מאפשרת את ביטול ההרשעה.

לדידי, הנאשם אינו עומד גם במשוכה השנייה, מבחינת נזק קונקרטי מוכח. אומנם התקבל ללימודי משפטים, עם זאת, אין כל ערובה כי הנאשם יסיים את לימודיו ויעסוק במקצוע עריכת הדין, הדברים מוקדמים, כל שכן ללשכת עורכי הדין שיקול דעת וסמכות להחליט בכל מקרה לגופו, עת יובא בפניה - **רע"פ 1746/18 פלהיימר נ' מדינת ישראל (26.4.18).**

סוף דבר לא מצאתי מקום לבטל את ההרשעה בתיק זה.

17. לאחר שבחנתי כלל הטעמים לעיל, ובתוך כך הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות נטילת האחריות המלאה, הבעת החרטה והבושה, נסיבותיו האישיות של הנאשם, מצבו הנפשי, הליכי השיקום בהם החל והפוטנציאל הגלום בהם, עברו הנקי והעדר פתיחת תיקים חדשים, מצאתי למקם את הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם, מבלי להקל ראש בחומרת העבירה והנזקים.

אכן כבר נקבע כי האינטרס הנוגע לשיקומו של הנאשם אינו מהווה אינטרס שלו בלבד, אלא משרת גם את החברה בכללותה. יחד עם זאת אינטרס זה מהווה **שיקול אחד** מבין מכלול השיקולים העומדים בפני בית המשפט בבואו לגזור את עונשו של הנאשם.

נסיבות ביצוע העבירה מושא תיקנו מחייבות הטלת עונש הולם וראוי של מאסר ולו בעבודות שירות. שיקולי השיקום אינם מובילים בתיק זה לסטייה ממתחם העונש ההולם, ואין בנמצא את אותם טעמים הקבועים בסעיף 40 לחוק העונשין - ראו והשוו רע"פ 1787/15 **עמר נ' מדינת ישראל (24.3.15)**.

לקחתי בחשבון את העובדה כי הנאשם היה עצור מזה 16 ימים ומזה תקופה שהה בתנאים מגבילים, תוך ששמר עליהם קלה כחמורה, מבלי שנרשמו לחובתו הפרות כלשהן.

18. **אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. מאסר לתקופה של 6 חודשים, ללא ניכוי ימי המעצר.

המאסר ירוצה בעבודות שירות, בהתאם לחו"ד הממונה שהוגשה לתיק.

על הנאשם להתייבב לריצוי עבודות השירות **ביום 27.5.20, בשעה 08:30**, במפקדת שב"ס, מחוז דרום, יחידת עבודת השירות באר-שבע, כשהוא מצויד בתעודת זהות.

אני מזהיר את הנאשם כי אי מילוי עבודות השירות עלולה להוביל להפקעתם וריצוי יתרת התקופה מאחורי סורג ובריה.

ב. מאסר על תנאי בן 6 חודשים למשך 3 שנים, והתנאי שהנאשם לא יעבור בתקופה זו כל עבירת אלימות או איומים.

ג. פיצוי למתלוננת בסך של 4000 ₪. אשר יופקד בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 19.4.20.

התביעה תעביר פרטי המתלוננת למזכירות בתוך 7 ימים מהיום.

ד. צו מבחן למשך שנה מהיום, כהמלצת שירות המבחן.

אני מזהיר את הנאשם כי אי עמידה בהוראות הצו עלולה להוביל להפקעתו, החזרתו לאולם בית המשפט וגזירת ענישה חלופית ונוספת.

צו כללי למוצגים - ככל שישנם מוצגים בתיק זה יטופלו בהתאם להחלטת קצין משטרה מוסמך.

ככל שקיימים פיקדונות בתיק זה או בתיקים קשורים - מ"י/מ"ת - הפיצוי יקוזז מההפקדה, בהתאם להסכמת ההגנה באולם, וככל שתיוותר יתרה תושב לנאשם או למי מטעמו בכפוף לכל דין או החלטה אחרת.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תעביר החלטתי לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, ז' אדר תש"פ, 03 מרץ 2020, במעמד הצדדים.